

μέγιστον ἀσφαλείας ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς ἐχαρίσατο· εἰ γὰρ καὶ λόγου, φησὶν, τὰ ἄλογα ἐστέρηται, ἀλλ' ἔχουσιν αἰσθησιν φοβούμενα τοῦ δημιουργοῦ τοὺς θεράποντας· ὅθεν λοιπὸν συστροφαὶ καὶ ὀδύνην τῷ δράκοντι καταλαμβάνουσι, καὶ ἀνιψῶν τὴν κεφαλὴν καὶ πρὸς τὸν θεῖον ἄνθρωπον βλέπων πάλιν ταύτην κάτω ἐβαλλεν ἐπικρούων τοῖς χρήμασιν καὶ ὅλως τῷ προσώπῳ ἐνειλισσόμενος ἀποκρούπει τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν ἐτεχνάζετο καὶ οὐ μόνον τῆς ἀνθρωποκτόνου βλάβης ἐπιλαθόμενος ἀλλὰ δὴ καὶ ἰδίου ὀλέθρου ἐπαισθόμενος ὅμως ἔξω τῶν θυρῶν ἐκελεύετο ἔρπειν καὶ τῆς (1) σωροῦ τῶν χρημάτων χωρίζεσθαι· ὅπερ ποιεῖν οὐκ ἐθέλοντα ἀλλὰ τὴν ἔξοδον ὑπεριθέμενον τύπτει συντόμως μετὰ τῆς βακτηρίας καὶ ταχύειν ποιήσας (?)... [250] τὸν δράκοντα ὁ γέρον παρεκελεύετο. ὅθεν ταῖς συνεχέσει πληγαῖς ὀδυνόμενος ὁ δράκων ἀνίσταται ταχὺ ὀρθωθείς ἐπὶ τῆς κέρκου καὶ ἦν θαῦμα μέγιστον· ὥσπερ γὰρ κῆτος ἐβλέπετο ἰστάμενος καὶ διέμενεν ὀρθός, πολλὰς δεχόμενος πληγὰς ἐκ τῆς ῥάβδου καὶ μηδεμίαν ἰσχύων κατὰ τοῦ τιμωροῦντος ἐνδείξασθαι βλάβην.

10. Τούτων δὲ ὧδε ἀγωνιστικῶς τελουμένων καὶ τοῦ μέτρου λοιπὸν λήγοντος τῆς ἡμέρας, δεινὴν εἶχε τῆς βραδύτητος τὴν ὑπόνοιαν τὸ ἔξω προκαθήμενον πλῆθος· καταβρωθῆναι γὰρ ὑπὸ τοῦ θηρὸς ὑπελάμβανον τὸν τοῦ θεοῦ ἀγωνιστὴν καθ' ὁμοίωτα τῶν ἔμπροσθεν ὑπὸ τοῦ θηρὸς ἀνηρημένων. Ὁ δὲ ἅγιος προέρχετο κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ θησαυροῦ χαμαὶ σύρων τὴν ῥάβδον καὶ τὸν δράκοντα ἔλκων (2) ὡς ἔξ ἀγκίστρου αὐτῇ προσδεδεμένον, ὃς πᾶσαν ἐκείνην τὴν πληθὺν ἀθρόως ἐξεφόβησεν· ὁ δὲ ἱεράρχης ἐπὶ τὴν πυρκαϊάν [b] ἀνέρχεται κελύσας τὸν δράκοντα οἷχετο μετὰ σπουδῆς· ἔλθων δὲ ἐπὶ τὸν τόπον τῆς καμίνου καὶ κύκλῳ αὐτῆς διερχόμενος, εἶθ' οὕτως ῥίψας αὐτὸν μέσον ἐνώπιον πάντων πυρκαϊστος γέγονεν· καὶ λοιπὸν εἶχεν ἔκτοτε ὁ βασιλεὺς τοῦ θησαυροῦ τὴν ἀπόλαυσιν καθάπερ καὶ πρότερον, σφραγίδα ἀσφαλείας καὶ φυλακῆς ἐπιθεὶς τῷ θησαυρῷ τὸν τίμιον χαρακτῆρα ἐν εἰκόνι γεγραμμένον τοῦ ἱεράρχου, ὃς καὶ μέχρι σήμερον ἀναλλοιώτως διεφυλάχθη εἰς μνήμην τοῦ θαύματος, χρόνου γῆρας οὐχ ὑπομείνας. Οὕτως δὲ παραδόξως σώσας ὁ ἡμέτερος πατριάρχης Ὑπάτιος τὴν μεγάλην πόλιν Κωνσταντίνου ποιμαίνειν αὐτὴν ἠναγκάζετο καὶ τὴν πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν πρόνοιαν ἀναδέχεσθαι· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ θεοῦ ἡμῶν τίμιος μαθητὴς ἐκ τῶν νόμων ὧν ἐπαιδεύθη τῆς ἐκκλησίας τὴν ἄτακτον αὐτῶν καὶ ἄτιμον εὐχαριστίαν καὶ δόξαν εἰς εὐτακτον καὶ τιμίαν μετέβαλεν νοθεσίαν, οὐκ εἶναι [251] λέγων πρέπον ἱερεῦσιν τοῦ θεοῦ ταῖς ἀλλήλων νέμεσθαι ἐκκλησίαις· « ἦν τοίνυν ἔλαχον ἀπ' ἀρχῆς στέργω· ἧς δὲ ἄλλος ἔτυχε οὐκ ἐρῶ ». Διὰ τούτων καὶ τῶν τοιούτων λόγων ὁ ἡμέτερος πατριάρχης τὸν πατριαρχικὸν παραιτησάμενος θρόνον, ὁ πάσης τῆς οἰκουμένης δικαίως πατριάρχης ὀνομαζόμενος ἄλλην χάριν τινὰ λαβεῖν ὑπὸ τοῦ κρατοῦντος ἔδυσωπεῖτο τὴν αὐτῷ κεχαρισμένην· θεῷ γὰρ (φησὶν) χαριεῖσθαι τὴν εἰς αὐτὸν γινομένην εὐεργεσίαν ἐνόμιζεν. Εἶξας τοίνυν τῇ παρακλήσει καὶ προτροπῇ τοῦ κρατοῦντος ὁ μέγας καὶ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Ὑπάτιος ἤτησεν οὐ χρυσοῦ πλῆθος, οὐ κειμηλίων πολυτέ-

(1) τῆς *in extenso scriptum*; cfr. 249.

(2) ἔλκων *cod.*